

Néhány napja a Belvárosban, a Kármelita templom előtt megakadt a szemem egy telefonfülként. Teljesen átlagos volt, olyan, mint a többi első ránézésre. Aztán rájöttem, hogy van benne valami furcsa. Minden oldala hiányzott. Nem úgy hiányzott, hogy valaki dühös volt és egyszerűen beverte, hanem valaki odament és mind a hat darab méteres üveglapot következetesen szétrugdalta, úgy, hogy semmi nem maradt. Ha az ember betör egy ablakot, az lehet véletlen, az történhet azért, mert így akarja levezetni a haragját. Ha azonban hat üveget tör be, sorban egymás után, az nem indulatos, hanem célja van: rombolni akar, abban leli örömét, hogy megsemmisít valamit, hogy pusztává tesz.

Mit jelent a pusztá? Egyáltalán nem azt, hogy az ember elmegy, egyedül van, azt csinál amit akar, mert közben a wellness hotel személyzete kiszolgálja és közben bámulja a köveket és jókat alszik. A pusztá lényege az, hogy tagadunk, a nincs. Azt, hogy nincs ott semmi, vagy szinte semmi. Sem növény, sem víz, csak üresség. És a magyar nyelvben sok olyan szó van, ami a pusztára épül: pusztává tenni, pusztítani, pusztulás mind - mind arra utal, hogy volt valami, de most nincs.

Advent 2. vasárnapja a pusztába visz minket, Keresztelo Jánoshoz. Aki a maga korában igen híres ember volt, próféta, tanító. És mégis otthagyja a nagy karriert, kimegy, hogy egyedül legyen. A pusztában élő ember nem válogat, nem a kényelmet keresi: János is a minimumra korlátozza igényeit. Ahogy az evangéliumban olvassuk, sáska és vadméz a tápláléka, egyszerűen öltözködik. És akik addig tisztelték, nem azt mondják, hogy megörült, hanem felfigyelnek rá: kimennek hozzá azok, akik a kényelemhez szoktak, mert látják, hogy ez az ember nincs egyedül, mert Isten ott van mellette.

Abban a korban számos ember észrevette, hogy a pusztá nem a háza mellett, hanem épp ellenkezőleg, a házon belül, sőt, saját magán belül van. Így advent 2. vasárnapja nekünk is felhívás: eloször is keressük meg a pusztát. Ne a másokban, hanem magunkban. Lehet ez el nem végzett feladat, évek óta húzódó családi veszekedés, halogatott gyónás. A pusztá mindaz, ahol egyedül érezzük magunkat, ahol tehetetlenek vagyunk.

És ezt követi egy másik, fontosabb tennivaló, mert a pusztá nem cél, hanem eszköz. Egyszer egy európai utazó a föld legnagyobb sivatagában, a Szaharában járt. Kényelmesen utazott, légkondicionált autó, hideg víz bekészítve és egyszer az út mellett észrevett egy arabot feküdni. Megállt, kíváncsian közelebb ment és látta, hogy nem fekszik, hanem a fülét tapasztva egy kövön támaszkodik. Meglepődve köszönt és megkérdezte, mit csinál. Az így válaszolt: hallgatom a pusztá szavát. Az európai erre felnevetett: ne és mit mond? Mire ő: sír a pusztá, mert virágoskert szeretne lenni.

KT. ha megtaláltuk a saját pusztánkat, nem csodálkozni kell, hanem változtatni. Nem azt az embert értékeljük, aki szétverni tud, hanem azt, aki ültetni, jobba tenni. Minden sivatagban vagy egy kis oázis, amit gondozással, figyelmességgel növelni lehet. A pusztá azért van, hogy változassunk rajta, most adventben különösképpen.

Most, december első napjaiban sokan várjuk a Mikulást, az ajándékozást. És sokszor elhangzik az is: a Mikulás, csak a jó gyerekeknek hoz ajándékot, azoknak, akik tényleg megérdemlik. Az Isten azonban mindenkinek, az egész világnak adta Fiát, hogy méltatatlan voltunk ellenére a megváltás ajándékát adja. És aki ezt nem ismeri fel, az nem érti a karácsony lényegét. Advent a kezdet ünnepe, a vetésé, bármilyen furán hangzik ez most, a tél közepén. Vessük el az új élet magjait a szív pusztájába, és egyszerűen hagyjuk, hogy növekedjék.